

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1913.

Leto XIV.

Dihi maja.

Diha, diha . . .

Diha, diha sapica
čez zeleno plan;
cvetke se ji klanjajo,
s čašami pozvanjajo
tiho ji: cin, cin,
kot da izprehajala
s krili bi šumečimi
se kraljica sred dobrav
med šumenjem bilk in trav
z biseri blestečimi . . .

Tiho, skrivno diha maj! . . .
Kamor dihne, vse vsvete,
kamor pride, zlata vrata
Vesni mladi on odpre . . .

Starčeva pesem.

Zahrepenela je zemlja po cvetju,
zahrepenela po radostnih dneh;
vstala priroda v cvetočem je krilu,
radost v vsakterih zbudila očeh.

Prišla nenadoma deva je Vesna
sem čez visoke, snežene goré;
s cvetjem na glavi in s smehom na ustnih
šla je skoz naše vasi in poljé.

In razdelila je svoje darove:
s cvetjem odela je polje in gaj,
radost in smeh zapustila je onim,
ki jim življenja precvita še maj.

Ah, in ta meni je večno odevtel,
mrtve in strte so nade srca . . .
Takrat v življenje se novo zbudijo,
ko me kraljestvo temote obda . . .

Zapoj mi!

,Zapoj mi, zapoj, o pastirček,
veselo mi pesem zapoj
o volji prejasni, ki vedno
caruje na paši s teboj!“

Zapel in zavriskal je dečko,
da čule so daljne goré,
in plavali tihi odmevi
nazaj čez lesove temné.

Očaran na trato sem gledal,
na dečkov veseli obraz;
in vstajali zlati spomini
na davno odbegli so čas . . .

Zapoj mi, zapoj, o pastirček,
veselo mi pesem zapoj,
o zlati, veseli mladosti,
o sreči, ki biva s teboj!

F. Ločniškar.

